

Arrest

nr. 180 583 van 11 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 september 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 29 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. COPPENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name problemen met de Hezbollah als gevolg van de negatieve propaganda die hij tegen de Hezbollah gevoerd heeft.

In het kader van zijn eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 30 oktober 2015 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door hem aangehaalde motieven en omdat hij niet aannemelijk had gemaakt Libanon te hebben verlaten om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten. Verzoeker toonde niet aan dat de bijstand of bescherming van UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft hij aangetoond dat hij bij terugkeer naar Libanon in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Tevens werd er geoordeeld dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. 162 078 van 15 februari 2016. Verzoeker tekende hiertegen geen cassatieberoep aan.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker een kopie neer van een document opgemaakt door de gerechtelijke politie.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Uit nazicht van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag, geen verklaringen heeft afgelegd en evenmin documenten neerlegt die de in het kader van zijn vorige asielaanvraag gedane beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal en het daaropvolgend bevestigend arrest van deze Raad kunnen ombuigen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in zijn asielrelaas en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker benadrukt dat in het kader van zijn vorige asielaanvraag door zowel de commissaris-generaal als deze Raad met klem gewezen hebben op het ontbreken van enig document aangeleverd door verzoeker dat zijn veroordeling aantoont en wijst er op dat hij nu wel een officieel document overmaakt dat verwijst naar zijn veroordeling tot een gevangenisstraf van één jaar en twee maanden, doch gaat aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat het slechts om kopieën gaat waarvan de authenticiteit en herkomst niet kunnen worden gegarandeerd volledig voorbij. Bovendien benadrukt de Raad dat in het kader van zijn vorige asielaanvraag niet enkel omwille van het ontbreken van enig bewijs om het bestaan van een proces of een veroordeling aan te tonen, besloten werd tot ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangevoerde problemen, doch ook omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verblijf in Syrië van januari 2014 tot februari 2015, wat de geloofwaardigheid van zijn hele verdere relaas op negatieve wijze beïnvloedt, (ii) de kritieken die hij uitte tegen Hezbollah en het Syrische regime mogelijks animositeit ten aanzien van zijn persoon teweeg bracht, zeker binnen Hezbollah-gebied zoals Bi'r al-Abed, doch het zeker niet zonder meer evident is dat hij hier verder zware problemen mee zou krijgen, temeer nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij initiatief neemt in een tegen Hezbollah gekante beweging of dat hij een figuur van enig politiek belang is, (iii) aan het belangrijkste probleem dat verzoeker ten gevolge van de kritieken die hij uitte zou hebben gekend, met name het vonnis dat door de militaire rechtbank tegen hem werd uitgesproken op 23 december 2013 geen geloof kan worden gehecht daar (1) hij opvallend vaag is over de manier waarop hij vrij kwam nadat hij was opgepakt door de politie en hij slechts stelt dat A. 300 dollar betaalde om hem vrij te krijgen doch hij niet kan definiëren wat die betaling precies was (een borgsom zodat hij vrij kon komen in afwachting van zijn vonnis, een omkoping zodat de wachters van de gevangenis hem vrij zouden laten of een afkoping om de hele zaak gewoon te laten vallen) terwijl de aard van deze betaling nochtans allesbepalend is voor het verdere verloop van de zaak, (2) hij ten tijde van zijn opsluiting maar ook er na niet wist waarom men hem had opgesloten, (3) uit zijn verklaringen ook een opvallende nonchalance blijkt van de kant van de politie en de militaire rechtbank over zijn opsluiting, terwijl men in een zaak die kan leiden tot 14 maanden opsluiting zou verwachten dat men zich ervan verzekert dat verzoeker het land niet verlaat in de aanloop naar zijn vonnis en dat men hem dus in voorhechtenis neemt en men in ieder geval kan verwachten dat ze hem na de veroordeling effectief proberen te vatten, (4) hij weinig weet over het proces en het resulterende vonnis, terwijl nochtans blijkens zijn verklaringen zijn moeder en zijn broer naar de eerste twee van de drie zittingen gingen en zij initieel een advocaat hadden gecontracteerd, (iv) het mogelijk is dat verzoeker en zijn familie niet gewenst waren in Bi'r al-Bared doch hij de indruk wekt dat hij zijn problemen, voor zover ze op de werkelijkheid berusten, sterk overdrijft en er, voor zover hij moeilijkheden heeft in sjiitische gebieden, geen reden is waarom hij niet in andere gebieden zou kunnen gaan wonen, zoals bijvoorbeeld in Tariqa Jadida, een soennitische wijk waar hij in de periode voor zijn vertrek zou hebben gewoond en waar zijn vriendin nog steeds woont en (v) hij in een reeks kleinere incidenten pogingen zag om hem te ontvoeren doch dit een heel verregaande veronderstelling is en hij niet kan aantonen dat de incidenten in kwestie iets anders waren dan agressie op straat of een roofoverval.

Het dient te worden benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 162 078 van 15 februari 2016. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

5. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 oktober 2016, volhardt verzoekende partij in de middelen van haar verzoekschrift. Verzoekende partij licht toe dat zij in Libanon veroordeeld is en dat zij bij terugkeer bij de Libanese veiligheidscontrole zal onderschept worden. Verzoekende partij is van oordeel dat haar tweede aanvraag in overweging moest genomen worden nu zij, in tegenstelling tot de eerste asielaanvraag, documenten kon voorleggen ter ondersteuning van haar vervolgingsfeiten en de veroordeling tot een gevangenisstraf van 1 jaar en 2 maanden. Verzoekende partij beklagt er zich over dat tijdens haar eerste asielaanvraag, de aanvraag wordt geweigerd omdat er geen documenten zijn, terwijl nu wel documenten worden voorgelegd en de aanvraag niet in overweging wordt genomen.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat haar tweede aanvraag in overweging moest genomen worden nu zij, in tegenstelling tot de eerste asielaanvraag, documenten kon voorleggen ter ondersteuning van haar vervolgingsfeiten en de veroordeling tot een gevangenisstraf van 1 jaar en 2 maanden, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *"Verzoeker benadrukt dat in het kader van zijn vorige asielaanvraag door zowel de commissaris-generaal als deze Raad met klem gewezen hebben op het ontbreken van enig document aangeleverd door verzoeker dat zijn veroordeling aantoonde en wijst er op dat hij nu wel een officieel document overmaakt dat verwijst naar zijn veroordeling tot een gevangenisstraf van één jaar en twee maanden, doch gaat aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat het slechts om kopieën gaat waarvan de authenticiteit en herkomst niet kunnen worden gegarandeerd volledig voorbij. Bovendien benadrukt de Raad dat in het kader van zijn vorige asielaanvraag niet enkel omwille van het ontbreken van enig bewijs om het bestaan van een proces of een veroordeling aan te tonen, besloten werd tot ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangevoerde problemen, doch ook omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verblijf in Syrië van januari 2014 tot februari 2015, wat de geloofwaardigheid van zijn hele verdere relaas op negatieve wijze beïnvloedt, (ii) de kritieken die hij uitte tegen Hezbollah en het Syrische regime mogelijks animositeit ten aanzien van zijn persoon teweeg*

bracht, zeker binnen Hezbollah-gebied zoals Bi'r al-Abed, doch het zeker niet zonder meer evident is dat hij hier verder zware problemen mee zou krijgen, temeer nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij initiatief neemt in een tegen Hezbollah gekante beweging of dat hij een figuur van enig politiek belang is, (iii) aan het belangrijkste probleem dat verzoeker ten gevolge van de kritieken die hij uitte zou hebben gekend, met name het vonnis dat door de militaire rechtbank tegen hem werd uitgesproken op 23 december 2013 geen geloof kan worden gehecht daar (1) hij opvallend vaag is over de manier waarop hij vrij kwam nadat hij was opgepakt door de politie en hij slechts stelt dat A. 300 dollar betaalde om hem vrij te krijgen doch hij niet kan definiëren wat die betaling precies was (een borgsom zodat hij vrij kon komen in afwachting van zijn vonnis, een omkoping zodat de wachters van de gevangenis hem vrij zouden laten of een afkoping om de hele zaak gewoon te laten vallen) terwijl de aard van deze betaling nochtans allesbepalend is voor het verdere verloop van de zaak, (2) hij ten tijde van zijn opsluiting maar ook er na niet wist waarom men hem had opgesloten, (3) uit zijn verklaringen ook een opvallende nonchalance blijkt van de kant van de politie en de militaire rechtbank over zijn opsluiting, terwijl men in een zaak die kan leiden tot 14 maanden opsluiting zou verwachten dat men zich ervan verzekert dat verzoeker het land niet verlaat in de aanloop naar zijn vonnis en dat men hem dus in voorhechtenis neemt en men in ieder geval kan verwachten dat ze hem na de veroordeling effectief proberen te vatten, (4) hij weinig weet over het proces en het resulterende vonnis, terwijl nochtans blijkens zijn verklaringen zijn moeder en zijn broer naar de eerste twee van de drie zittingen gingen en zij initieel een advocaat hadden gecontracteerd, (iv) het mogelijk is dat verzoeker en zijn familie niet gewenst waren in Bi'r al-Bared doch hij de indruk wekt dat hij zijn problemen, voor zover ze op de werkelijkheid berusten, sterk overdrijft en er, voor zover hij moeilijkheden heeft in sjiitische gebieden, geen reden is waarom hij niet in andere gebieden zou kunnen gaan wonen, zoals bijvoorbeeld in Tariqa Jadida, een soennitische wijk waar hij in de periode voor zijn vertrek zou hebben gewoond en waar zijn vriendin nog steeds woont en (v) hij in een reeks kleinere incidenten pogingen zag om hem te ontvoeren doch dit een heel verregaande veronderstelling is en hij niet kan aantonen dat de incidenten in kwestie iets anders waren dan agressie op straat of een roofoverval.

Het dient te worden benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 162 078 van 15 februari 2016. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen."

Het feit dat verzoekende partij de originele stukken van deze documenten nu zou hebben neergelegd (per aangetekend schrijven van 14 december 2016), doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen.

Verzoekende partij haalt aan dat zij in Libanon veroordeeld is en dat zij bij terugkeer bij de Libanese veiligheidscontrole zal onderschept worden. De Raad merkt op dat verzoekende partij niet dienstig kan aanvoeren dat zij bij terugkeer bij de Libanese veiligheidscontrole zal onderschept worden, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielaanvraag.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het volharden in de middelen van haar verzoekschrift en de algemene opmerking dat tijdens haar eerste asielaanvraag, de aanvraag wordt geweigerd omdat er geen documenten zijn, terwijl nu wel documenten worden voorgelegd en de aanvraag niet in overweging wordt genomen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 14 oktober 2016 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS